

Приказка за Градината (17) – за Избора

Труден

Здравейте, мили дечица
Ей, да не сте ме забравили!?
Щото аз не съм

Този път ще ви разкажа една много
къса история от приказката за
градината.

Ако си спомняте, [Бог бил избран за
учител на селото](#), с подкрепата
(спонсорството) на Яна.

По онова време заплатите на
учителите не били като днешните и
Бог доволен от възнаграждението
учителствал до пенсия.

А и пенсиите по онова време не били
като днешните, та париците му били
пре достатъчни да си живее спокойно
и достойно старините, без да се
надява на коричките хляб от кофите за боклук.

То и не се намирало хляб по онова време в кофите за боклук, щото хората уважавали хляба и
каквото им останело, давали го на птичките, на сърничките, и на другите там животинки, които
живеели в мир с хората, без да се плашат, че ще им изсекат горите и ще ги запишат в
червената книга на човешката бездушност.

И така, Бог като нямало какво да прави се отдал на философия и мъдруване.

За няколко години пенсионно спокойствие, Бог се прочул в цялата европейска общност като велик
философ и мъдрец.

И хората почнали да се стичат при него, за да напълнят душите си с мъдрост, главите си със
знание, и сърцата си с любов.

Всичко вървяло много добре докато един ден пред насъбралото се множество, на въпроса „**какво
да избира**“, Бог отговорил „**нямаш избор**“.

Гръм ударил в синьото безоблачно небе и завесата на селския театър се разпраля по средата.
Тежката последвала тишина, метрономно се пропуквала от чука на селския дърводелец, който
точно в този момент сковавал кръст.

Нечие прокашляне прекъснало метрономния ритъм на чука и като фъртуна издухало
философското настроение на тълпата.

Хората станали и мълчешком се разотишли.

Било като неорганизиран протест на Орлов мост, срещу обидата, която Бог нанесъл на човешкия
интелект, воля и господарски контрол върху личния (и не само личния) ни живот.

И така, Бог станал известен като детерминист, която дума идва от „дете“ и „минист(ър)“ (слагаме
едно „р“ и махаме друго за звучност).

Защо дете и министър ли?

Ми, защото според другите философи, това било много детско, като разбиране, и министерско
като извинение за липса на способности и измъкване от отговорности; винаги предишната
коалиция е виновна.

Избор...

Както и да е.

Бог хич не се огорчил от липсата на философи около себе си, и даже се радвал на свободното време, което имал за да остане със себе си и да мъдрува.

Не щеш ли един ден в селото зазвъняли камбаните, разшетали се хората и по селската радиоточка съобщили, че царят идва в селото.

Чул той за обидната философия на Бог и решил да проведе философски диспут с него.

Няма да разказвам подробности с хляб и сол, и направо ще премина на диспута.

- Та казваш, че аз нямам избор – попитал царят.

- Нямах – отговорил Бог.

Пляяяяяс, извъртял царят една плесница на Бог.

- Имах два избора – казал му той – и избрах да те шамаросам.

- Добър аргумент – отвърнал Бог.

- Та да продължим с диспута. Имам ли избор, или нямам – пак попитал царят.

- Нямах – за ужас и радост на околните отговорил Бог.

Пляяяяяс, завъртял царят още една плесница на Бог.

- Ето, че отново избрах да те шамаросам, и пак питам – имам ли избор или нямам?

- Нямах – отговорил пак Бог

Пляяяяяяяяяяя, трета плесница...

- Абе ти у ред ли си? – продължил диспута царят. – При такива аргументи и най-лудия ще се откаже от спора.

Крива усмивка леко опънала неошамарената страна на Бог.

- Твоите плесници дойдоха като отговор на моето твърдение, царю, и не ти избра да ме шамаросаш, а моят отговор те накара да го направиш. И как казваш, че си имал избор?

Разбира се царят бил много голям философ и имал готовия отговор за такъв развой на диспута:

- Да, но можех да избира и да не те шамаросам.

- Но не го направи, както и не можеш да избереш моята страна в спора, защото знаем онова, на което сме научени, и ИЗБИРАМЕ според онова, което знаем и можем – натъртил на „избираме“ Бог, за да подчертае кавичките.

Царят отворил уста да каже нещо, но изведнъж дълбокомислена сянка се спуснала на лицето му. Плътна тишина обвила като в прегръдка двамата опоненти, и само пищящото ухо на Бог, като доминантен акорд с умалена седма степен, преходно висял в очакване на тоническото завръщане към истината, която естествено била в ръката на царя.

И царят протегнал ръката си, вдигнал ръката на Бог към царствените си устни, целунал я и излязал с наведена глава от диспута.

Върнал се в престолния град и веднага уволнил министъра, който за всичко се оправдавал с четворната коалиция от предния мандат.

Така щастливо завършва седемнайстата (седемнадесетата) серия от Приказката за Градината, мили дечица.

Приказката продължава.